

PROLOGI

BAENGNYEONGIN SAARI

ETELÄ-KOREA

KESÄKUU 1998

Meri oli tyyni sinä päivänä, kun Soo-min katosi.

Hän katseli, kun poika teki nuotion ajopuusta. Vuorovesi oli nousemassa ja toi mukanaan kasautuvia pilviä, jotka muuttuivat tuhkansävyisen vaaleanpunaisiksi. Hän ei ollut nähnyt yhtäkään venettä koko päivänä, ja ranta oli autio. Maailma oli vain heidän.

Hän tähtäsi kamerallaan ja odotti, että poika kääntäisi päätänsä. ”Jae-hoon...?” Myöhemmin hänen ottamassaan valokuvassa näkyisi yhdeksäntoistavuotias nuorukainen, jolla oli ujo hymy ja voimakkaat raajat. Poika oli tumma korealaiseksi, ja hänellä oli suolakerros olkapäillään, niin kuin helmenkalastajalla. Hän antoi kameran pojalle, ja tämä otti hänestä kuvan. ”En ollut valmis”, hän sanoi nauraen. Tässä valokuvassa hän olisi juuri pyyhkäisemässä pitkiä hiuksiaan kasvoiltaan. Hänen silmänsä olivat kiinni, hänen ilmeensä kuvasti täyttää tyytyväisyyttä.

Tuli oli syttymässä nyt, puu vaikeroi ja halkeili. Jae-hoon asetti kolhuisen pannun nuotion kuumuuteen, tasapainotti sen kolmen kiven päälle ja kaatoi pannuun seesamiöljyä. Sitten hän kävi makuulle Soo-minin viereen pehmeälle ja lämpimälle

hiekkalle, juuri nousuvesimerkin yläpuolelle, nojasi kyynärpäähänsä ja katseli tyttöä. Tytön kaulakoru, josta tulisi myöhemmin niin suuren surun ja muistojen kantaja, sattui Jae-hoonin silmään. Se oli ohut hopeaketju, jossa oli pikkuinen hopeinen tiikerihahmoinen riipus. Se edusti Korean tiikeriä. Hän kosketti sitä sormenpäällään. Soo-min painoi pojan käden toista rintaansa vasten, ja he alkoivat suudella, otsat toisiaan vasten, huulet ja kieli hyväillen toisiaan. Poika tuoksui valtamereltä ja mintulta ja seepialta ja Marlborolta. Hänen harva sänkensä raapi Soo-minin leuka. Jokaista yksityiskohtaa, kaikkea tätä hän kertoi jo siskolleen lentopostikirjeessä, jota hän alitajuisesti sommitteli mielessään.

Seesamiöljy alkoi räiskyä pannussa. Jae-hoon paistoi yhden seepian, ja he söivät sen chilitahnan ja riisipallojen kera katsellen, kuinka aurinko upposi horisonttiin. Pilvet olivat muuttuneet liekeiksi ja savuksi, ja meri oli purppurainen lasinen lakeus. Kun he olivat syöneet, Jae-hoon otti kitaransa ja alkoi laulaa ”Rocky Islandia” hiljaisella kirkkaalla äänellään katsellen Soominia nuotion valo silmissään. Laulu löysi aallokon rytmin, ja Soo-min tunsi onnellista varmuutta, että muistaisi tämän lopun elämäänsä.

Jae-hoonin laulaminen lakkasi kesken nuotin.

Hän tuijotti merelle, hänen vartalonsa oli jännittynyt kuin kissalla. Sitten hän heitti kitaran syrjään ja loikkasi pystyyn.

Soo-min katsoi samaan suuntaan. Hiekka näytti kuun kraattereilta nuotion valossa. Hän ei nähnyt mitään. Vain aallonmurtajat pauhasivat meriveden himmeänvalkoisessa vaahdossa, joka levittäytyi matalana hiekan pintaan.

Ja silloin hän näki sen.

Pienellä alueella aallonmurtajan tuolla puolen noin sadan metrin päässä rantaviivasta meri alkoi velloa ja kuohua ja vesi sekoittui kalpeaksi vaahdoksi. Merestä oli nousemassa suihku-

lähde, se oli juuri ja juuri näkyvä kuolevassa valossa. Sitten suuri vesisuihku ampaisi ylöspäin sihisten, niin kuin hengitys valaan sieraimesta.

Soo-min nousi ylös ja otti kiinni Jae-hoonin kädestä.

Heidän silmiensä edessä kuohuva vesi alkoi jakautua, niin kuin meri olisi halkeamassa kahtia paljastaen jonkin mustan ja kiiltävän.

Soo-min tunsi sisuskalujensa menevän solmuun. Hän ei ollut taikauskoinen, mutta hänellä oli mahanpohjassaan tunne, että jokin pahantahtoinen oli näyttäytymässä. Jokainen aisti, hänen kehonsa jokainen säie käski häntä pakenemaan.

Äkkiä valo sokaisi heidät. Valokeila, jota ympäröi oranssi sädekehä, tuli mereltä ja kohdistui heihin, sokaisi heidät.

Soo-min kääntyi ja veti Jae-hoonin mukaansa. He kompastelivat pehmeässä syvässä hiekassa ja hylkäsivät leirinsä. Mutta he olivat ottaneet vasta muutaman askeleen, kun toinen näky pysäytti heidät siihen paikkaan.

Hahmot lähestyivät heitä juosten dyynien varjoista mustat naamiot kasvoillaan ja pidellen köysiä.

Pvm: 22. kesäkuuta 1998 Viite: 734988/220698

TELEFAKSILÄHETYS

Incheonin kaupungin poliisin valtiollisen poliisin pyynnöstä laatima raportti, Seodaemun-gu, Soul

Käskynä oli selvittää, olivatko kaksi kadonnutta henkilöä, viimeksi nähty 17. kesäkuuta klo 14.30, poistuneet Baengnyeongin saarelta ennen katoamistaan. Kunnioittavasti toimittanut komisario Ko Eun-tek:

1. Baengnyeongin saaren matkustajasatamasta saatu valvontakameratallenne osoittaa suurella varmuudella, että kukaan kadonneita henkilöitä muistuttava ei astunut laivan millekään lähdölle tapauksen kannalta olennaisena aikana. Johtopäätös: kadonneet henkilöt eivät poistuneet saarelta laivalla.
2. Rannikkovartiosto ei raportoinut muuta laivaliikennettä alueella ajankohtana, jolloin kadonneet henkilöt on viimeksi nähty. Johtuen saaren läheisestä sijainnista Pohjois-Koreaan nähden meriliikenne on hyvin rajoitettua. Johtopäätös: kadonneet henkilöt eivät poistuneet saarelta millään muulla aluksella.
3. Paikallinen henkilö löysi eilen Condolin rannalta nuotion jäämien vierestä kitaran, kenkiä, vaatekappaleita, kameran ja lompakot, joissa oli käteistä rahaa, paluuliput laivaan, henkilöllisyystodistukset ja kirjastokortit, jotka kuuluivat kadonneille henkilöille. Molempien henkilöllisyystodistukset täsmäävät Sangmyungin yliopiston toimittamiin henkilötietoihin, jotka ovat seuraavat:
 - Park Jae-hoon, mies, 19, vakinainen asuinpaikka Doksanin alue, Soul, äiti asuu Baengnyeongin saarella.
 - Williams Soo-min, nainen, 18, Yhdysvaltain kansalainen, saapunut maahan maaliskuussa aloittaakseen yliopiston perustutkinto-opinnot.
4. Kello 0700 tänään rannikkovartiosto toimeenpani pelastushelikopterietsinnän viiden merimailin säteellä. Kadonneista henkilöistä ei löytynyt havaintoja. Johtopäätös: kumpikin henkilö hukkui tapaturmaisesti uudessa. Meri oli

tyyni, mutta rannikkovartioston mukaan virtaukset ovat olleet poikkeuksellisen voimakkaita. Ruumiit ovat tähän mennessä voineet ajautua jo hyvinkin kauas.

Suostumuksellanne lakkautamme helikopterietsinnän ja suositamme nöyrästi, että asiasta kerrotaan kadonneiden henkilöiden perheille.

OSA YKSI

Toisinajattelijoiden ja luokkavihollisten jälkeläiset,
olivat he sitten keitä hyvänsä, täytyy tuhota kolmanteen
sukupolveen asti.

—KIM IL-SUNG, 1970,
JUCHE-KALENTERIN VUOSI 58

1

GEORGETOWN

WASHINGTON DC

LOKAKUUN ENSIMMÄINEN VIIKKO, 2010

Jenna kavahti hereille, kun hänen keuhkoistaan pakottautui huuto.

Hän hengitti kiivaasti, silmät suurina, hänen näkönsä oli hämärtynyt painajaisen linssistä. Unen ja heräämisen välitilan sekavina sekunteina hän ei koskaan kyennyt liikkumaan. Hitaasti huoneen hämärät ulottuvuudet saivat muotonsa. Höyry sihisi pehmeästi pattereissa, ja kellotornin etäinen sointi ilmoitti ajan. Hän huokaisi ja sulki taas silmänsä. Hänen kätensä oli kaulalla. Siinä se oli, ohut hopeaketju, jossa oli pikkuinen hopeinen tiikeri. Se oli aina siinä. Hän viskasi peiton yltään ja tunsi viileän ilman laskeutuvan hikoilevalle vartalolleen kuin pellavahunnun.

Möykky ilmestyi ääneti hänen viereensä sängylle. Meripihkan ja vihreän sävyiset silmät muodostivat peilin kelmeässä valossa. Kissa oli ilmestynyt tyhjistä, toisesta ulottuvuudesta, niin kuin kellojen sointi olisi kutsunut sen paikalle. ”Hei”, hän sanoi silittäen sen päätä.

Kelloradiossa vaihtui numero.

”-koministeri on tuominnut laukaisun ’erittäin provokatiivisena tekona, joka uhkaa alueen turvallisuutta...’”

Keittiön lattialaatat olivat jääkylmät paljaiden jalkojen alla. Hän kaatoi Kissalle maitoa, lämmitti pannussa olevan kylmän kahvin mikrossa ja siemaili sitä purkaen samalla toisella korvalla puhelinvastaajansa viestisumaa. Tri Levy oli soittanut vahvistaakseen hänen vastaanottoaikansa yhdeksältä. *East Asia Quarterly*’n päätoimittaja halusi keskustella hänen artikkelinsa julkaisemisesta ja kysyi, pahaenteisesti, oliko hän kuullut tämän aamun uutisia. Vanhemmat viestit olivat koreaksi, ja kaikki hänen äidiltään. Hän hyppäsi muiden yli ensimmäiseen – se oli kutsu lounaalle Annandaleen sunnuntaina – jossa hänen äitinsä kuulosti arvokkaalta ja loukkaantuneelta, ja Jenna tunsi syyllisyyden nousevan sisällään kuin mahahapon.

Kahvikuppi käsissään hän tuijotti ulos synkeälle pihalle, mutta näki vain kirkkaasti valaistun keittiönsä heijastuvan ikkunasta. Hänen täytyi pakottaa itsensä myöntämään, että alipainoinen kolmekymmentävuotias, joka tuijotti häntä takaisin syvälle painunein silmin, oli hän itse.

Hän etsi lenkkarinsa ja juoksuhousunsa kasasta pianotuolin alta, sitoi hiuksensa kiinni ja lähti ulos kylmään O Streetille ja kohtasi postimiehen hymyttömän tuijotuksen. *Aivan niin, kaveri, olen musta ja asun täällä alueella.* Hän pinkaisi juoksuun läpi puiden katveen hämärän ja alas rantakadulle. Georgetownin yllä oli tänä aamuna *Sleepy Hollow* -tunnelma. Viileä koillistuuli lennätti puiden lehtiä harjatun teräksen värisen taivaan poikki. Kurpitsat virnuilivat ikkunoissa ja kynnyksillä. Hän lähti täyteen pyrähdykseen jo ennen kuin oli edes lämmennyt, kanaalilta käyvä tuuli puhalsi pahan unen hänen hiuksistaan.

Mies hymyili väsyneesti. ”Emme pääse minnekään ellet puhu minulle.” Maanittelun alla Jenna aavisti hänen perimmäisen tylsistymisensä. Polvellaan lepäävään muistikirjaan hän oli saanut aikaan lannistuneen töherryksen. Jenna keskitti huomionsa leivonnaisen muruseen, joka oli kiinnittynyt hänen partaansa, aivan hänen suunsa oikealle puolelle. ”Se on siis sama painajainen?”

Jenna hengitti ulos hitaasti. ”Se on aina vähän eri versio, mutta periaatteessa sama. Mehän olemme käyneet sen läpi monta kertaa.” Tiedostamatta hän kosketti korua kaulassaan.

”Jos emme pääse painajaisen ytimeen, näet sitä aina vain.”

Jennan pää lysähti takaisin sohvaan. Hän etsi sanoja katosta, muttei löytänyt yhtäkään.

Mies hieroi nenänsä siltaa silmälasiansa alla ja katsoi häntä tietynlaisella ärsyyntyneellä helpotuksella, ikään kuin olisi päässyt kartan reunalle asti ja voisi päättää matkan hyvällä omatunnolla. Hän sulki muistikirjansa.

”Mietin, olisiko sinulle parempi tavata läheisen menettämisestä selviytymiseen erikoistunutta terapeuttia. Ehkä ongelma onkin se? Suret edelleen menetystäsi. Siitä on kaksitoista vuotta, tiedän, mutta joidenkin meistä kohdalla aika parantaa haavat hitaammin.”

”Ei kiitos.”

”Miksi me sitten olemme täällä tänään?”

”Pratsosiini on lopussa.”

”Mehän olemme puhuneet tästä”, hän sanoi liioitellun kärsivällisesti. ”Pratsosiini ei tehoa alkuperäiseen traumaan, joka aiheuttaa –”

Jenna nousi ylös ja alkoi ottaa takkiaaan. Hänellä oli yllään valkoinen pusero ja kapeat mustat housut, työvaatteensa. Hänen kiiltävät mustat hiuksensa olivat löysällä nutturalla. ”Olen

pahoillani, tohtori Levy, mutta minulla alkaa luento muutaman minuutin päästä.”

Hän huokaisi ja otti lehhtiön kirjoituspöydältään. ”Kaikki potilaani kutsuvat minua Doniksi, Jenna”, hän sanoi kirjoittaen samalla. ”Olen kyllä sanonut sen sinulle.”

Kuva ilmestyi kuin avaruuden ikkunasta. Kiina oli miljoonia valopisteitä, sen uudet kaupungit halogeeni- ja neonvalojen räikeitä rykelmiä. Lukemattomat pikkukaupungit ja kylät kimaltelivat kuin timantit kivihielessä. Projektorin näytön oikeassa alanurkassa Nagasakin ja Jokohaman laivanvarustamot ja rahtisatamat loimusivat meripihkaa yöhön. Japaninmeren ja Keltaisenmeren välissä Etelä-Koreaa reunustivat hehkuvat rannikko-kaupunkien valtimot ja sen suuri pääkaupunki, Soul, oli loistava krysanteemi. Keskellä kuvaa oli kuitenkin pimeyden kaistale. Se ei ollut valtamerta; se oli valtio, valottomuuden ja varjon vuorisoinen maa, josta vain pääkaupunki loi vaimeaa valonhohkaa kuin kekäle tuhkassa.

Luokka istui kaarevissa riveissä lehterin ympärillä ja tuijotti satelliittikuvaa vaiti.

”Kuten kaikki kuulitte tänä aamuna”, Jenna sanoi, ”pohjoiskorealaiset laukaisivat uuden Unha-3-kantoraketin eilen. Jos, kuten he väittävät, teknologia on rauhanomaista, ja *Kwangmyöngsöng*-satelliitti on kiertoradalla vain tarkkailemassa viljapeltoja, niin tämä on näkymä heidän maastaan yöaikaan...”

”*Kwangmyöngsöng* eli ’kirkas tähti’?”

Jenna syytytti lehterin lampun. Kysymyksen oli esittänyt korealais-amerikkalainen tyttö. Nimi tosiaan kuulosti ironiselta. Näytön valojen galaksissa Pohjois-Korea oli musta aukko.

”Kyllä, tai loistokas tähti tai johtotähti”, Jenna sanoi. ”Nimi kantaa paljon symboliikkaa Pohjois-Koreassa. Tietääkö kukaan miksi?”

”Kimien kultin vuoksi”, sanoi poika, jolla oli Red Soxin lippalakki – hänkin korealainen, loikkari, jolle Jenna oli antanut suosituksensa stipendiä varten.

Jenna kääntyi näytölle ja selasi eteenpäin kuvia Pjongjangin ruuhkattomista kaduista, riemukaarista ja massaurheilusta, ja löysi etsimänsä kuvan. Salissa kulki hilpeyden värinä, mutta opiskelijoiden kasvot olivat lumoutuneet. Valokuvassa näkyi riveittäin ilmeettömiä kansalaisia kumartamassa tanakan, hymyilevän, tiukasti istuvaan beigeen irtotakkiin ja samanlaisiin housuihin pukeutuneen miehen kokovartalokuvan edessä. Sitä ympäröi punaisten pelargonioiden asetelma, ja sen alla oli korealaisin kirjaimin punaisella maalilla kirjoitettu iskulause, jossa luki: KIM JONG-IL ON 2000-LUVUN JOHTOTÄHTI!

”Valtion virallisessa mytologiassa”, Jenna sanoi, ”Rakas johtaja syntyi vuonna 1942 salaisessa sissitukikohdassa keskellä Japanin miehittämää Koreaa. Hänen syntymäänsä ennusti kirkkaan uuden tähden ilmestyminen taivaalle Baekdu-vuoren ylle. Häntä itseäänkin kutsutaan aika ajoin Johtotähdeksi – *Kwangmyöngsöngiksi*.”

Salin perukoilta joku sanoi: ”Oliko hänen äitinsä neitsyt?” Luokka tirskahti.

Sillä hetkellä kattovalot välähtelivät päälle, ja dekaani astui luentosaliin. Professori Runyon, Jennan esimies, oli viisissäkymmenissä, mutta hänen lysyt hartiansa, rusettinsa ja vako-samettitakkinsa saivat hänet vaikuttamaan seitsemänkymppiseltä, ohut vinkuva puheääni lähemmäs kahdeksankymppiseltä.

”Jäikö minulta vitsi kuulematta?” hän sanoi tiirailien luokkaa lukulasiensa ylitse. Nojaututtuaan lähelle Jennan korvaa hän sanoi: ”Joudun ikäväkseni keskeyttämään, tohtori Williams. Tulisitteko mukaani?”

”Hetikö?”

Ulkopuolella käytävässä professori sanoi: ”Rehtori soitti juuri. Meillä on vieras jostain... *läpinäkymättömästä* hallintoelimestä.” Hän hymyili Jennalle häkeltyneenä. ”Hän haluaa tavata *teidät*. Tiedättekö mitään tästä?”

”En, professori.”

Riggs-kirjasto oli holvimainen goottilaistyylinen kammio, jossa säilytettiin ikivanhoja kirjoja. Siellä ei ollut ketään lukuun ottamatta miestä, joka seisoi tummanharmaassa puvussa sivuttain heihin päin. Hänellä oli kädessään kahvikuppi, ja hän katseli opiskelijoiden aikansa kuluksi pelaamaa jalkapallo-ottelua, jota käytiin nurmikolla.

Professori Runyon rykäisi, ja mies kääntyi. Odottamatta esittelyjä hän astui eteenpäin ja puristi Jennan kättä lämpimästi. ”Charles Fisk”, hän sanoi, ”strategiatutkimuksen instituutista”. Hän oli pitkä ja vanttera ja hieman yli kuusikymppinen. Hänen nenänsä oli hiukan turpea ja sen kärjessä oli lovi, hänen hiuksensa olivat hopeanharmaat ja laineilla, kuin aaltopahvia.

”Tohtori Williams on *apulais*professori täällä School of Foreign Servicessä”, Runyon sanoi edelleen hiukan häkeltyneenä. ”Meillä on kyllä vanhempaakin henkilökuntaa tavattavissa, jotka saattaisivat olla enemmän –”

”Kiitos, professori, siinä kaikki”, mies sanoi ja ojensi hänelle kahvikuppinsa.

Runyon tuijotti sitä hetken ennen kuin kumarsi päätään niin kuin hänelle olisi lausuttu kohteliaisuus ja vetäytyi takaperin kohti ovea kuin mandariinihovimies.

Kun ovi oli sulkeutunut ja he olivat kaksin, Jennan ainoa ajatus oli, että hän oli jonkinlaisissa vaikeuksissa. Mies tarkasteli häntä oudon intensiivisesti. Kaikki hänessä, sotilaallinen

olemus, luut murskaava kädenpuristus, muodollinen ystävällisyys, huusi sanaa ”armeija”.

Hän sanoi: ”Pahoittelen, että keskeytin luentonne.” Ääni oli syvä ja soinnikas. ”Voimmeko sinutella?”

”Voinko kysyä, mistä on kyse?”

Hän hymyili ja kurtisti otsaansa samaan aikaan. ”Eikö nimeni ole teille tuttu? Eikö isänne koskaan maininnut minua?”

Jenna piti katseensa neutraalina, hallinnassa, mutta hän oli hiukan varuillaan kuten aina, kun joku paljasti tietävänsä vaikka vain arkipäiväisimmänkin seikan hänen perheestään.

”Ei. En muista, että isäni olisi koskaan maininnut ketään Charles Fiskia.”

”Palvelimme samaan aikaan signaalitiedustelussa. Yhdysvaltain 8. armeija Soulissa. Siitä on jo, no, vuosia, se oli ennen kuin te synnyitte. Hän oli korkeimman arvonimen omaava afrikkalais-amerikkalainen varuskunnassa. Tiesittekö sitä?”

Jenna ei sanonut mitään, katsoi vain miestä edelleen silmiin. Hänen mielensä perukoilla kehkeytyi muisto. Isän veljestä, Cedric-sedästä heittämissä hiekkaa arkulle, kun se oli laskettu maahan, ja hänen omista käsivarsistaan, jotka pitelivät itkevää äitiä tiukasti, ja ilmasta, joka oli täynnä kosteiden lehtien tuoksua, ja taka-alalla kunnioittavan etäisyyden päässä hautajaisaattueesta seisovasta miesrivistöstä, joilla oli yllään armeijan pitkät takit. Kun pasuunoihin puhallettiin, miehet paljastivat päänsä sateessa ja panivat sitten lakkinsa takaisin painaen lipan matalalle. Vaistomaisen varmasti Jenna tiesi, että tämä mies oli ollut heidän joukossaan.

Tornin kello soi. Jenna katsahti rannekelloaan.

”Teillä ei ole luentoja ennen kolmea”, mies sanoi. ”Pyysin rehtoria muuttamaan oppituntienne aikataulua.”

”Anteeksi, kuinka?”

”Sanoin hänelle, että tarvitsen neuvoanne kansalliseen turvallisuuteen liittyvässä asiassa.”

Jenna oli niin yllättynyt, ettei pystynyt hillitsemään itseään. ”Paskapuhetta.”

Mies katsoi häntä alentuvasti, kuin viisas isosetä, jolla oli huonoelkeinen sukulaistyttö. ”Selitän lounaalla.”

Jenna seurasi Fiskin leveää selkää, kun hovimestari ohjasi heidät pöytään. Ravintola 36th Streetillä oli federalistisen aikakauden kaupunkipientalossa, jossa oli ratsastusaiheisia antiikkiesineitä ja Limoges-astiatot. Perustajaisien muotokuvat katselivat yli paneloidun ruokasalin, jossa kuului miesäänien puheensorina. Jenna tunsi olevansa täysin väärässä paikassa, ja häntä ärsytti. Tämä mies, joka väitti tunteneensa Jennan isän, tämä täysin vieras ihminen, joka oli kaapannut hänen päivänsä, oli pyyhkäissyt sivuun hänen vastalauseensa helposti kuin vain sellainen ihminen, joka poikkeuksetta sai tahtonsa läpi.

”Mainen hummeri on todella hyvää”, hän sanoi lävähdyttämällä lautasliinansa auki ja hymyili Jennalle niin kuin tämä olisi ollut hänen syntymäpäivälahjansa.

”Minulla ei ole yhtään nälkä –”

”Otetaan alkuun tusina ostereita.”

Hän kyseli tarjoilijalta tiettyjen kastikkeiden ansioita, tilasi pullon Saint-Émilionia ja maistoi sitä, ja se kaadettiin lasiin (taaskin Jennan vastalauseet pyyhkäistiin pois hymyillen). Se oli sivistyneisyyden vakuuttava esitys, ja Jenna mietti, kuinka paljon esityksestä oli häntä varten. Vähitellen, kun Jenna oli ottanut varovaisen kulauksen viinistä ja havainnut turhaksi vastustaa tuota ylitsepersuavaa ystävällisyyttä, Jenna tunsi ärsytyksen antavan tilaa uteliaisuudelle.

Hän sanoi: ”Isäni ei koskaan puhunut ystävistään tai työtovereistaan armeijassa. Olin aina olettanut –”

”Hän oli yksityisluontoinen mies, kuten tiedätte.”

Jennan mielessä kävi ajatus, että tämä oli jokin monimutkainen luottamustemppu.

”Kuinka hyvin tunsitte hänet?”

”Niin hyvin, että olin hänen bestmaninsa.”

Se oli yllätys. Jenna kuvitteli samalla hetkellä mielessään sen kurjan punatiilisen luterilaisen kirkon Soulissa, jossa hänen vanhempansa olivat menneet naimisiin. Hän oli aina kuvitellut, että siellä olivat olleet vain he kaksi ja pastori. Hänen äitinsä perhe oli pysynyt poissa ja kieltäytynyt pitämästä äidille toisia, korealaisia häitä kuten oli tapana, ja mennyt niin pitkälle, että oli sulkenut hänet ulos vuosiksi sen jälkeen.

”Kun isänne toi äitinne Virginiaan, pidin yhteyttä hänen kanssaan. Myöhemmin palvelimme taas yhdessä Fort Belvoirissa...”

Hän alkoi muistella, kertoi tarinoita ja anekdootteja Jennan isästä ajalta, jolloin Jenna ei ollut vielä syntynyt tai oli ollut hyvin pieni. Jotkut niistä Jenna tiesi; toisia hän ei ollut koskaan kuullut, mutta oli käymässä aina vain selvemmäksi, että tämä mies tiesi paljon. Hän tunsu myös viimeaikaisempaa historiaa, Jennan perheen omaisuuden häviämisestä – isän juomisesta ja armeijasta erottamisesta, siitä, kuinka Jennan äiti oli perustanut vaatimattoman hääsuunnitteluyrityksen, jotta he pysyisivät leivässä – kaikesta tuosta mies kertoi hyväntahtoiseen sävyyn kuin vanha ystävä, joka muisteli perheen saagaa, ja katsahti välillä Jennaan kastaessaan osterin viinietikassa ja sitruunamehussa ennen kuin kippasi sen kurkkuunsa. Ja äkkiä Jenna alkoi tajuta nousevan paniikin myötä, mihin tämä oli menossa. Mies oli pääsemässä lähemmäs, kaarteli hitaasti pienenevää kehää sen aiheen ympärillä, josta Jenna ei puhunut, sen kuilun ympärillä, johon Jenna ei katsonut.

Mies huomasi hänen epämukavuutensa ja vaiken, hänen haarukkinsa seiso, asennossa ilmassa. Huokaisten hän nojasi taakse tuolissaan ja hymyili Jennalle lannistuneesti, ikään kuin ilmaistakseen, että pudotti kaikki naamiot. Pehmeällä äänellä hän sanoi: ”Pelkääte, että otan puheeksi sisarenne.”

Yrittäen pitää äänensä vakaana Jenna sanoi: ”Kuka oikein olette?”

Miehen ilme muuttui hiukan, kävi kylmemmäksi, vakavamaksi. ”Olen agentti, ja tunsin oikeasti isänne. Olen pitänyt teitä silmällä pitkän aikaa ammatillisessa mielessä. Ei teillä ole syytä näyttää noin yllättyneeltä.” Hän mursi vähän leipää ja voiteli sen katsellen Jennaa. Hänen silmänsä olivat hohkakiven harmaat, ja niiden katse oli käynyt hermostuttavan suoraksi. ”Olitte koulunne paras opiskelija, jonka akateemiset arvosanat eivät mahdu asteikolle. Olette National Merit -stipendiaatti, jolla on korkein älykkyysosamäärä, mitä Virginiassa on tavattu. Väitöskirjanne oli niin poikkeuksellinen, että se takasi teille pikakaistan akateemiselle uralle. Työväenpuolueen kehitys Kim-dynastian vallan välineenä vuodesta 1948 nykypäivään. Kyllä, olen lukenut sen. Kasvoitte kahdessa kulttuurissa, kaksikieliseksi. Viime vuonna vietitte kolme kuukautta Jilinin maakunnassa Kiinassa hiomassa pohjoiskorean murrettanne. Olette hyväkuntoinen ja urheilullinen. Olitte finalisti junioriliigan taekwondossa. Juoksette. Pysyttelette omissa oloissanne; teillä on salaisuuksia. Olette hyvin itsenäinen. Tuollainen valikoima taitoja ja ominaisuuksia ei jää meiltä huomaamatta.”

”Keneltä meiltä?”

”Tiedustelupalvelulta, Jenna. CIA:lta.”

Jenna päästi pehmeän murahtuksen. Hänestä tuntui, että hänet oli saatu ansaan, ja hän tuns, itsensä hölmöksi, kun ei ollut aavistanut sitä. Sitten seurasi suuttumuksen välähdys, kun hän

tajusi, että hänen isänsä muistoa oli käytetty houkuttimena. ”Minun täytyy palata töihin.”

”Rentoutukaa”, mies sanoi vilpittömästi. ”Mehän vain juttelemme.”

Jenna nosti käsilaukun hihnan olkapäälleen ja siirtyi nousemaan ylös. ”Kiitos lounaasta.”

Miehen äänen bassotaajuudet leikkasivat helposti ravintolan äänimaiseman halki, vaikka hän puhui hiljaa. ”Kello 0600 Korean aikaa eilen *Kwangmyöngsöng*-raketti laukaistiin Tonghaen avaruuskeskuksesta koillisesta Pohjois-Koreasta, ja se rikkoi lukuisia YK:n turvallisuusneuvoston päätöksiä. Se ei kantanut satelliittia. Sen teknologia oli täysin sotilaallista.” Jenna jähmettyi. ”Me jäljitimme laukaisun. Kantoraketin kolmas vaihe putosi Filippiinienmereen, josta sen nosti Yhdysvaltain 7. laivasto ennen kuin Pohjois-Korea ehti saada sen. He testasivat lämpösuojausta pitkänmatkan vetypommiä varten, jonka he pian suuntaavat meidän länsirannikollemme. Ruokanne jäähtyy.” Mies oli alkanut syödä. ”Grillattua meriahventa samppanjakastikkeessa...” Hän sulki silmänsä. ”Täydellistä.”

Jennan mielessä pyöri erilaisia skenaarioita. Hän oli lähes tiedostamattaan istunut takaisin alas. ”Hyvä Jumala”, hän murehti. Hänen mieleensä nousi äkkiä kuva pyrstötähdestä Tyynenmeren yllä. *Kwangmyöngsöng*. ”Sehän tarkoittaa –”

”Haluan, että alatte työskennellä minulle.” Mies puhui suoraan täynnä höyryävän kuumaa ruokaa. ”Salaisessa palvelussa.”

Jenna räpäytti kahdesti silmiään. ”Minä... en ole soveltuva CIA:han. Saatatte luulla tietävänne kaiken minusta, mutta sitä ette tiedä, että käyn kallonkutistajalla kerran viikossa. Minulla on lääkitys painajaisiin.”

Mies virnisti Jennalle ystävällisesti, ja Jenna tajusi, että hän tiesi jo senkin.

”Olen värvännyt agentteja vuosikymmeniä. Minulle on kehittynyt sen myötä psykologista silmää, voisi sanoa. Te, tohtori Williams, saatatte hyvinkin olla lupaavimpia ehdokkaita, joita olen koskaan tavannut.” Hän nojautui Jennaa kohti luottamuksellisesti. ”Ette ole vain fiksu. Teillä on voimakas henkilökohtainen motiivi palvella maatanne.”

Jenna katsoi miestä varuillaan.

”Tiedätte, mistä puhun.” Taas hänen äänensä oli täynnä myötätuntoa. ”Minulla ei ole antaa teille vastauksia. Ette ehkä koskaan saa tietää totuutta siitä, mitä sisarelle tapahtui sillä rannalla. Mutta tarjoan salaisuuksia. Tarjoan mahdollisuutta siihen, että jonain päivänä ovi aukeaa ja saatatte saada tietää. Hänen katoamisensa vainoaa teitä. Olen oikeassa, enkö olekin? Se on tehnyt teistä kylmän ja yksinäisen. Se estää teitä luottamasta kehenkään tai mihinkään, ainoastaan itseenne.”

”Soo-min hukkui”, Jenna sanoi vaimemaisesti. ”Ei sen kummempaa.”

Miehen ääni vaimeni muminaksi. Hän eteni nyt varovasti. ”Ruumista ei löydetty. Hän on voinut hukkua...” Hän tarkasteli Jennaa, luki tätä. ”Mutta toista vaihtoehtoa ei voi sulkea pois...”

Jenna sulki silmänsä. Tämä oli hänen kaikkein henkilökohtaisin uskonkappaleensa, ja nyt se kyseenalaistettiin. ”Hän hukkui. Tiedän sen.” Hän huokaisi onnettomana. ”Jos tietäisitte, kuinka monta vuotta minulta on mennyt siihen, että olen vain saanut sanottua nuo sanat...”

Jenna vaikeni ja nielaisi. Yhtäkkiä hän taisteli kyyneliä vastaan, ja hänen piti katsoa muualle.

Hän lähti ravintolasta ennen kuin mies ehti estää häntä. Hän oli ulkona ovesta ja kadulla, veti keuhkoihinsa suuria henkäyksiä taivasta kävellessään takaisin yliopistolle niin lujaa kuin pääsi. Tuuli tarttui hänen hiuksiinsa ja takkiinsa ja pyöritti lehtiä hänen ympärillään.